

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

Εντός της Σύρου Δραχ. 22
Εξωτερ. » » 26

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Διὰ τὰς Διατριβάς τὸν στίχ. 1. 25
Διὰ τὰ Δικαστικά τὸν » 1. 15
Διὰ τὰς Εἰδοποιήσεις Δραχ. 6

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Εἶναι ὁμολογούμενον, ὅτι ἡ Πόλις μας χαίρει ἄκραν
ἐνδοξίαν καὶ ἀσφάλειαν· τοῦτο δὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀ-
παύσῃ, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ εἰσεθῶμεν ἄγρυπνοι εἰς τρόπον
ὥστε νὰ μὴ δοθῇ ποτε εὐκαιρία εἰς τοὺς κακοὺς οἵτινες
ἐν εἰναι δυνατόν νὰ ἐλείπουν ἀπὸ πάντων κοινωνίαν νὰ
παρενοχλήσῃ τὴν ἡσυχον ταύτην κοινωνικὴν μας κατὰ-
στασιν. Τὸ φρουροῦν ἐνταῦθα ἀπόπασμα τῆς γραμμῆς
ἔχει ἴδια καθήκοντα, τὴν φυλακὴν τοῦ Ταμεῖου, τῶν φυ-
λακῶν τῶν ὑποδικῶν καὶ καταδικῶν κλ. εἰς τρόπον
ὥστε οὐδ' ἓνα περίπολον δύναται νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν
Πόλιν· ἡ χωροφυλακὴ ἕνεκα τοῦ ὀλιγοπροσώπου της
μόλις ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας,
ὥστε ἡ ἐν γένει φρουρὰ τῆς Πόλεως καὶ ἡ διατήρησις
τῆς ἐν αὐτῇ τάξεως καὶ ἡσυχίας ἀποκλειστικῶς σχεδὸν
ἀρεθὴ εἰς τὴν Αστυνομικὴν Διοίκησιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐ-
παρκῇ αὕτη εἰς τὴν πρωτίστην ταύτην ἀνάγκην τοῦ τό-
που, ἵτοι τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας πρέ-
πει νὰ ἔχῃ τὰ κατάλληλα καὶ ἀρκούντα μέσα. Ἡ Πόλις
μας εἶναι ἐκτεταμένη καὶ οὐχὶ εὐκόλου ἐπιτηρήσασθαι· διὰ
τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὸ ἀνόμελον τῶν ὁδῶν καὶ συνοικι-
ῶν της· ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας χρῆζει ἀδιαλείπτου ἐπω-
πείας, διότι καθὼ ναυτικὸς καὶ ἐμπορικὸς τόπος πε-
ριέχει παντοειδεῖς ξένους, αἱ ἰδιότητες τῶν ὁποίων δὲν
εἶναι σιγαιμίας σπουδῆς, ἀλλὰ μακρῶν καὶ ἀκριβῶν ἐ-
ρευνῶν ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπαι-
τοῦνται πρόσφορα καὶ ἀρκούντα ἀστυνομικὰ μέσα. Τὸ
πρωτίστον δὲ τῶν μέσων τούτων εἶναι τὰ κατάλληλα
ἀστυνομικὰ ὄργανα. Τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῆς ἀ-
στυνομίας ἐθεωρήθη ἀνεπαρκὲς εἰς τὰς πολυειδεῖς ἀνάγ-
κας τοῦ τόπου, καὶ ἀπεραστήθη πρὸ μικροῦ ἡ κατὰ
πέντε τοῦλάχιστον ἀνδρὰς ἐπαύξησις του. Δὲν γνωρίζο-
μεν ἐὰν ἐπραγματοποιήθῃ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἥτις ἀπαι-
τεῖ ἀμέσους πρᾶγματοποιήσεως, καθόσον τὸ σπουδαιότε-
ρον καθήκον τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς εἶναι ἡ πρόληψις
μᾶλλον ἢ ἡ καταδίωξις τῶν ἐγκλημάτων καὶ παραβάσε-
ων, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἀποκρέω,
ὅτε ἡ ἰδίως ἡ κατωτέρα κοινωνικὴ τάξις διατελεῖ εἰς ἀ-
μέλειαν τινὰ κατὰστασιν· ἡ Ἐρμούπολις διακρίνεται διὰ
τὸ φιλόνομον καὶ φιλήσυχον πνεῦμα της, καὶ δικαιούται
εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἀξιολόγων τούτων ἰδιοτήτων της ν'
ἀνταπαίτῃ ἄκραν ἀσφάλειαν καὶ τάξιν, οὐδενὸς φειδόμενη
μέσου πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιθυμίας της ταύτης καὶ
πρὸς τοῦτο ἐλπίζει νὰ τύχῃ προθύμους τὰς ἀρμολογίας
τοῦ τόπου ἀρχάς.

— Ἐπιστῶμεν τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς ἀγορονομικῆς
μας ἀρχῆς ὡς τὴν ποιότητα καὶ τὰ σταθμὰ τῶν πω-
λουμένων κρεάτων, διότι ἐκ προηγουμένων γνωρίζομεν,
ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συμβαίνουσιν αἱ πλείοτεροι
ἐν τῇ Κρεοπωλείᾳ καταχρήσεις πρὸς βλάβην τῶν πολιτῶν.

— Κίνησις τις ναυλωμάτων ἥτις κατὰ τὰς ἡμέρας
ταύτας ἐφάνη ἐν τῇ ἀγορᾷ μας ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον τὸ
πᾶθος ναυτικῶν μας, δυστυχῶς ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ
πολύ, διότι ἀπεδείχθη ὅτι πηγὴν ἔσχε μερικὰς κερδο-
σκοπικὰς ἐπιχειρήσεις· ὁπωδήποτε ἐλπίζεται· ὅτι τὸ
προσέχες θέρος θέλει εἶναι διὰ τὸ ἐμπορ. ναυτικὸν εὐ-
τυχέστερον τῶν προηγουμένων.

— Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲν θεωρεῖται βέβαιος ὁ διο-
ρισμὸς τοῦ μαρκησίου Λαβαλέτ ὡς πρέσβεως τῆς Γαλλίας
εἰς Ἐκωνσταντινούπολιν, λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ εἰς τὴν
θεσὶν ταύτην διορισμὸς τοῦ στρατηγοῦ Νιέλ εἶναι πιθανώ-
τερος· ὁ ἐν Τούλῳ Γαλλικὸς στόλος ἐτοιμάζεται νὰ

πλεύσῃ εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ὑπὸ τὴν διοίκησιν
τοῦ ναυάρχου Δε-Τινάν.

— Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς βουλῆς λόγος πολὺς ἐγέ-
νετο περὶ τῆς ἀποτίσεως τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου ἐκ τοῦ
χρεωλυσίου πρὸς τὰς ἐγγυητριάς δυνάμεις· ἡ συζήτησις
ὑπῆρξε σπουδαία καὶ ἀξία τῆς προσοχῆς πάντος Ἑλλη-
νος. Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην ἠγόρευσαν διάφοροι
Βουλευταί, ἐν οἷς διακρίθησαν οἱ Κύριοι Δικμάντοπουλος
βουλευτὴς Τριφυλίας, Δελιγασώργος, Μεσολογγίου, Βου-
δούρης βουλευτὴς Ἰδρας· οὗτοι μειονοψηφούντες ἐν τῇ
ἐκθέσει των, ἐξήχησαν ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τὴν παρκα-
τάθεσιν τῶν ἐγγράφων τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν
προστατῶν δυνάμεων, ὅπως μᾶλλον ἢ Βουλὴ εἰς ποῖαν
θεσὶν εὐρίσκειται ἡ κυβερνήσις ἀπάναντι τῶν εὐεργετιδῶν
αὐτῶν. Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ΚΚ. βουλευτῶν τούτων
ὑπῆρξαν ἀληθῶς ἀξία πάσης ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἐπείσαν
τὸ ἀρροατήριον διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου· δυστυχῶς ὅμως ἡ
πλειοψηφία τῆς βουλῆς πείσθησεν εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν
Κυρίων ὑπουργῶν ἀρνήσιν, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τῶν
βουλευτῶν τούτων διὰ μεγάλης πλειοψηφίας.

Εἶναι ὡς ἀληθὲς λυπηρὸν νὰ μὴ γινώσκῃ τὸ ἔθνος εἰς
ποῖαν θεσὶν εὐρίσκειται ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ κρά-
τους καὶ ὅποια εἰσὶν αἱ μεταξὺ τῶν προστατῶν μας φι-
λικαὶ σχέσεις. Ἐὰν τὸ ἔθνον ἐταμεῖον εὐπορῇ ὡς δια-
τείνονται οἱ Κύριοι ὑπουργοί, ἐὰν ὑπάρχουσιν εἰς ἀρίστην
φιλικὴν ἀρμονίαν μετὰ τῶν δυνάμεων Ἀγγλίας, Γαλλίας
καὶ τῆς Ρωσσίας πρὸς τί οἱ ΚΚ. ὑπουργοὶ νὰ ἀρνοῦνται τὴν
παρκατάθεσιν τῶν ἐγγράφων ἐν τῇ βουλῇ; εἶναι ἀλη-
θὲς πολιτικὸν σφάλμα νὰ ἀρνοῦνται οἱ ὑπουργοὶ μας
τὴν παρκατάθεσιν ἐγγράφων τὰ ὅποια αὐρίον θέλουν
δημοσιεῖσθαι ἐν τῇ κοινῇ βίβλῳ τῶν Λόρδων καὶ τὰ ὅ-
ποια πάντες οἱ τῶν ὑπουργῶν ὑπάλληλοι εἶδον ἀλλη-
λοδιαδόχως εἰς τὰ ἀρχεῖα των.

Ἄς πύσῃ ὁ φανακισμὸς οὗτος, ἃς μὴ καταρροῇται
ἡ κοινὴ γνώμη ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τί εἶπον οἱ ξένοι
περὶ ἡμῶν, ἃς αἰσθανθῶσιν οἱ ὑπουργοί, ὅτι ἡ πατρίς
ἔχει ἀνάγκην πλήρους ὁμοφροσύνης καὶ οὐχὶ τῆς ἐξ αὐτῶν
τῶν περιστάσεων προερχομένης διαιρέσεως· ἃς εἰδῶσι τὸ
ἐνδοξον σήμερον Πεδεμόντιον καὶ ἃς πράττωσι κατὰ μί-
μησιν τοῦ Καθούρ καὶ τῶν συναδέλφων του ἐὰν θέλωσι
νὰ εὐημερίσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ δοξασθῇ.

— Διὰ νὰ μάθωσιν οἱ ἀνόητοι καὶ ἀποπλανημένοι ἄν-
θρωποι πόσον τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυτος ἦτον ἡ ἀπάτη
τοῦ Ξουραφίνου, νὰ ὑπόσχεται εἰς τοὺς Κρήτας Γαλλικὴν
προστασίαν ἐὰν ἐξομώσῃ τὴν θρησκείαν των, ἃς ἀνα-
γνώσῃ τὴν προκήρυξιν τοῦ Γαλλοῦ πρεσβέου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

« Ἄνθρωποι τινες διασπείρουσιν, ὡς λέγεται, μὲ σκοπὸν
αἰς τὰ χωρία των τὴν φήμην, ὅτι καταγράφονται εἰς
αὐτὴν Καθολικὴν ἐκκλησίαν τῶν Χανίων διὰ νὰ γίνων-
ται ὑπήκοοι Γάλλοι. Ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας γνωστο-
α πρὶε, ὅτι οἱ δέχονται ἐκούσιως τὴν Καθολικὴν
καὶ Χριστιανικὴν Ἀποστολικὴν θρησκείαν, καὶ εἶναι ἐλευ-
α θεοὶ νὰ τὸ κίμουν χωρὶς ἐμπόδιον, ἐκτελοῦν πράξιν
α ἥτις δὲν εἶναι διόλου πολιτικὴ καὶ ὅτι εἰς
α κἀνένα ἀπὸ αὐτῶν δὲν εἶναι συγχω-
α ρημένον νὰ λέγῃ ἢ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶ-
α ναι ὑπήκοος ἢ ὑπερασπιστὸς τοῦ Γάλλου
α λος. »

Ἐν Χανίοις, τὴν 10/22 Ἰανουαρίου, 1860.

Ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας,

(Τ. Σ.) ΔΕΓΟΥΡ.

Ποῦ μένει πλέον ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ψευδῶν καὶ δολι-

κῶν ὑποσχέσεων τοῦ Ξουραφίνου Γεζούτου; ποῦ ἡ δικαιολο-
γησις, τῶν πιστευόντων εἰς τοιαύτας ὑποσχέσεις Κρητῶν,
ὅτι ῥίπτονται εἰς τὸν βόρβορον τοιαύτης ἀτιμίας καὶ
ἐξουθενώσεως διὰ νὰ τεθῶσιν ἀμέσως ὑπὸ τὴν Γαλλικὴν
προστασίαν; ποῖον ἔθνος, ποῖα κοινωνία, ποῖον ἄτομον,
τιμᾷ ἢ σέβεται ἄνθρωπον, ὃχι ἀρνούμενον, ἀλλὰ καὶ ἀ-
νεχόμενον μόνον, νὰ προσβάλλωνται αἱ ἀρχαὶ του, τὸ
σύστημά του, καὶ τὸ κυριώτερον πάντων ἡ θρησκεία
του; τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον μακρὰν τοῦ νὰ προστατεύῃ
εὐγενῆς τις καρδιά καὶ ἔθνος γενναῖον, ὡς εἶναι τὸ Γαλλι-
κόν, περιφρονεῖ καὶ βδελύσσεται ὅλος ὁ κόσμος ὡς μία-
σμα, καὶ δὲν τὸν λογαριάζει πλέον ὡς ἄνθρωπον τίμιον,
ἐὰν δὲν ἀποπλύνῃ διὰ λαμπρῶν ἔργων καὶ ἀνδραγαθη-
μάτων τὸ τοιοῦτον ὄνειδος, ἀναδεικνύμενος ἐφάμιλλος
τῶν ἰδίων γονέων καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν καὶ ὁμο-
θρήσκων του.

Ἀλληλογραφία ἐκ Κρήτης.

Χανία, τὴν 27 Ἰανουαρίου 1860.

... Μοῦ λέγεις νὰ σοῦ ἀναφέρω διὰ ποῖας αἰτίας
καὶ διὰ ποῖων μέσων ἐξαπλώθη ἡ τρομερὰ ἀπάτη τῶν
Ἰησουϊτῶν εἰς τὴν ὁρδόδοξον καὶ εὐσεβεστάτην τῶν
καρδιῶν τῶν χριστιανῶν τῆς Κρήτης, καὶ σοῦ ἀπαντῶ
μὲ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκεν χωρὶς τις
πρό τινων ἡμερῶν, ὅταν τὸν ἠρώτησα πῶς πηγαίνουν καὶ
γράφονται σὺν τυφλοῖς εἰς τὸν καπουτζίνο χωρὶς νὰ
ῥέξουν εἰς ποῖον λάκκον πίπτουσι καὶ πόσῃ ἀτιμίᾳ
προξενούσιν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Ἡρωϊκὴν πατρίδα
των· μοὶ ἀπάντησε δὲ παραβολικῶς ἀλλὰ προσφυστάτα
ὡς ἀκολουθῶς· ἀέγω, μοὶ εἶπεν, ἐν χωράφιον, τὸ ὁποῖον
ἂν καὶ δὲν ἦτο τῆς πρώτης ποιότητος, ἐπειδὴ ὅμως τὸ
καλλιέργουν καὶ τὸ ἐκόπριζα κάθε χρόνον, τὸ ἔσπερον
δύο φορεῖς, πρῶτον σιτᾶρι καὶ δεύτερον, τὸ φθινόπωρον
μποστάρι, καὶ ἔκινε καὶ τὸ καλλίτερον σιτᾶρι καὶ ἀρθο-
νον καὶ τὰ καλλίτερα κηπικὰ· ἔχω ὅμως τρία ἢ τέσσαρα
ἔτη ὅπου δὲν τὸ ἐκαλλιέργησα διότι μ' ἐφώτισεν ἡ ὁρῆ
τὸ θεοῦ νὰ γίνω ἔμπορος, καὶ ἔχασα καὶ τὴν κατὰ-
στασιν καὶ τὴν ὑπόληψίν μου, καὶ τώρα εἰς τὸ χωράφι
αὐτὸ ὅπου ἔκινε τέτοιον σιτᾶρι καὶ τέτοια κηπικὰ δὲν
εἰμφορεῖς νὰ ἐμβῇ μέσα οὐδὲ καθαρὰς, ἀπὸ τοῦ βάρ-
τους, τῆς ἀκονίζης καὶ τὰ γαϊδουράγκαθα ὅπου εἶναι
μετὰ φυτρομένα καὶ ἔγειναν δάσος· ἔτσι φαίνεται νὰ ἦναι
καὶ ὁ ἄνθρωπος· ὅταν μείνῃ ἐρημος καὶ δὲν ἔχει κανένα
νὰ τοῦ εἴπῃ τί εἶναι τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τί εἶναι
ἐκκλησία, τί εἶναι θρησκεία, τί εἶναι Πάππας, καὶ τί εἶναι
Πατριάρχης· ἔχομεν ἓνα ἐφημέριον εἰς τὸ χωρίον μας
ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤξευρε περισσότερα ἀπὸ μᾶς· τὸν δεσ-
πότην μᾶς, τὴν εὐχὴν του νὰ χωμεν, τὸν βλέπομεν μίαν
φορὰν τὸν χρόνον ἀπὸ μακριὰ, ὅταν ἐξγαίνῃ εἰς τὴν φι-
λοδώριαν, διὰ νὰ συνάξῃ τὸ ἀκάρετι του ἀπὸ ὅλα τὰ
προϊόντα τῶν κτημάτων μας καὶ μόνον εἰς ἓν ἢ δύο σπῆ-
τια ἐμβαίνει ὁ ἴδιος εἰς δὲ τὰ ἄλλα στέλνει τὸν διά-
κονον του καὶ τὸν διατάξιν του καὶ τὰ πέρνουν. Εἰς ὅλην
μὴν τὴν ζῶν δὲν ἄκουσα νὰ βάλῃ κίνεῖς λόγον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, οὔτε χριστοῦγεννα. οὔτε μεγαλοδομάδα, τώρα
ὅπου ἦλθεν ὁ ἔξαρχος, καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐλπίζαμεν
νὰ ἔχῃ μαζὺ του καὶ διδάχους προκομένους διὰ νὰ ἀ-
φήσῃ ἓνα εἰς κάθε Ἐπαρχίαν, νὰ βάνῃ λόγον κάθε Κυρια-
κῇ, νὰ ὑποχρεώσῃ καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἡγουμέ-
νους μας νὰ συστήσωσι σχολεῖα διὰ τὰ παῖδιά μας εἰς
τὰ χωρία τῶν ἐπαρχιῶν, διὰ νὰ μάθουν νὰ διαβάζωσι,
τὸ ψαλτήρι καὶ τὸν δικτάριον· ἀλλὰ τὴν κατὰστασιν
μας τὴν βλέπεις, δὲν λέγεις καὶ σπολάιτη ὡς ἐκεῖ· δὲν
εἰμφοροῦσιν αὐτὰ δὲ νὰ τὰ καταλάβῃ προτήτερα ὁ Πα-

τριάρχος μας και να στέλνῃ καὶ ἡ Θεοφιλέα του σὲ κάθε εἰκοσι χιλιάδας χριστιανούς τῆς Κρήτης ἕνα προκομμένον ἱερέα ἢ ἀρχιερέα!! καθὼς βλέπεις ὅπου στέλνει ὁ Πάπας διὰ ἐπὶ παπαστάνους ὅπου ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Κρήτην, εἰκοσιόχως φραγκοπαπᾶδες, ἀπὸ τρεῖς διὰ κάθε ἕνα καὶ μένει καὶ ἕνας παραπάνω. Ταῖς ἄλλαις ἐπὶ γὰρ εἰς τὸ Ρέθυμνον καὶ εἰς μίαν καλοκαυμένην καὶ στολισμένην φραγκοκκλησίαν, καὶ ἐνόμισα πῶς θὰ ἦναι καὶ ἐκεῖ τέσσαρες ἢ πέντε φράγκοι καθὼς εἶπε καὶ ἐδῶ εἰς τὰ Χανιά, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν νὰ πάρῃ τὸν ἄλλο πού ἔχει παρὰ ἕνα μοναχὸν τὸν Αἰμίλιον, καὶ διὰ ἕνα φράγκον ἔχουν καὶ μίαν ἐκκλησίαν καὶ φραγκόπαπα.

Τὰ παλαιὰ λόγια δὲν παύουσιν εἶναι λόγος λέει ὁ Γληγόρης ἐγγληγόρη καὶ ὁ Μελέτης ἐμελέτη καὶ ὁ Πληγόρης τὴν ἐπὶ τοῦ Μελέτη τὴν γυναῖκα δὲν τοὺς βλέπεις τοὺς φραγκοπαπᾶδες πῶς ἔπασαν ἀπάνω μας σὰν τοὺς λύκους εἰς τὰ πρόβατα πού δὲν ἔχουν σκέλον, καὶ τρέχουν νόμιμα μὲρ ἀπάνω καὶ ἀναμουςσουρίζονται, ποῖος τοῦ μυρίζει φραγκίλα, σὰν τὸ ζαχαρόν ὅταν ἀναμουςσουρίζεται τὴν ἀσπίδα ἂν ἔχῃ τὸν λαγόν.

Ἰδοὺ φίλε τί μοὶ ἀπάντησεν ὁ χωρικός. ὅστις ἂν καὶ δὲν ὁμιλῇ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀποστόλου, ἐκτίττειται ὅμως μὲ τὴν αὐτὴν οἰκονομικὴν κρίσιν τοῦ ῥήτορος, ὅταν λέγῃ, ὅτι ἐκ φύσεως ὑπάρχουσι εἰς τοὺς παρόντας τὰ πρίγματα τῶν ἀπόντων, καὶ εἰς τοὺς ἐρχομένους καὶ κινδυνεύοντας τὰ τῶν ἀμελούντων! Εἴθε ὁ πᾶναγνώστως ἡμῶν Πατριάρχης καὶ ἡ ἐκ τῆς αὐτοῦ Σύνοδος νὰ σπεύσῃ εἰς ἀντίληψιν καὶ περικοπῇ τὸν πανταχῶς ἀσπαρταζόμενον ἀνέλεος ὁρθόδοξον ποιμῆνός των, διὰ νὰ εἰπωμεν μετὰ θάρρους εἰς τὸν οὐρανὸν ἡμῶν πατέρα καὶ δένα ἀπόλωσα ὧν δέδωκάς μοι, ἄλλως.

Δημοσιεύοντες τὰς δύο Ἀγγελίας τοῦ ἐν Λονδίῳ ὁμογενοῦς Κυρίου Στεφάνου Ξένου, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ χαρῶμεν ἀπὸ καρδίας καὶ νὰ ἐπικροτήσωμεν διὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ βῆμα τὸ ὅποδον ἀληθῶς θέλει περιποιήσῃ μεγίστην τιμὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, ὡς καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ πατριωτισμὸν τῶν κυρίων μετόχων καὶ ἰδρυτῶν τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἀτμοπλοίας.

Αἱ ἀγγελίαι τοῦ Κ. Ξένου, εἰσὶν ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν καὶ ὡς ἔχομεν διδόμενα νὰ πιστεύωμεν, ἀπόρροια τῶν ἀγνωστῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων ὅλων τῶν μετόχων Ἑλλήνων τῆς εἰρημένης Ἀτμοπλοικῆς εταιρίας, οἵτινες ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ὡς πρῶτιστον αὐτῶν μέλημα, ἔχουσι τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐκλείαν τῆς φιλτάτης μας Ἑλλάδος. Μεταξὺ τῶν μετόχων τούτων διακρίνεται ἀνὴρ τις ἐπὶ μεγίστη φιλοπατρίᾳ, ὁ Κ. Γ. Λασκαρίδης, ὅστις καὶ πρὸ τοῦ 1854 καὶ μετὰ ταῦτα, διετήρησεν ἐν Λονδίῳ ἰδίαν αὐτοῦ δαπάνη Ἑφημερίδα, πρὸς υπεράσπισιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ διπλωματίᾳ πιστεύοντες ὅτι ἡ Ἑφημερίς αὕτη ἔχει τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἀποστολὴν τὴν ὅποιαν εἶχεν ὁ ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ 1854 Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, ὅστις δυστυχῶς ἔπαυσεν ἐκ μόνων πολιτικῶν περιπετειῶν καὶ διότι οἱ συντάκται αὐτοῦ δὲν ἔτυχον Ἑλληνες.

Ἡδὴ νομίζομεν χρεὸς ὑμῶν νὰ συστήσωμεν ἐνθέρμως τὴν ἐπιχειρίσιν ταύτην πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ δυναμένους ὁμογενεῖς νὰ συνδράμωσι καθόσον οἱ συντάκται εἰσὶν Ἑλληνες, καὶ νὰ προτρέψωμεν αὐτοὺς ὅπως προθύμως παραδεχθῶσι τὸ φύλλον « τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος » γινόμενοι συνδρομηταὶ εἰς Ἑφημερίδα, ἥτις κατὰ πάντα θέλει διαφωτίζει τὸ ἔθνος καὶ ἥτις μέλει νὰ εἰσάγῃ αὐτὸ αὐτὸ εἰς τοὺς πολιτικούς κύκλους καὶ εἰς τὰς συναστροφὰς τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, ἀπὸ τῶν ὁποίων περιμένει ἡ Ἀνατολὴ ἅπασα τὴν χειραφέτησιν τῶν Λαῶν τῆς.

Ἀληθῶς δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ εἰπώμεν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς Ἑλλήνας καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, ὅτι οὐδεὶς νὰ ἐκλάβῃ πρέπει ὡς δίσκον ἐλέους τὴν συνδρομὴν ὅπως ῥίψῃ τὸν ἑρᾶνόν του ἀπ' ἐναντίας μάλιστα πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ Ἑφημερίς αὕτη, θέλει ὠφελῆσαι τὸ ἔθνος καὶ γίνεται διὰ πολλῶν ὑλικῶν οὐσιῶν καὶ τῶν συντακτῶν αὐτῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀτμοπλοίας ἡ δὲ συνδρομὴ τῶν τριῶν Γκυνεῶν δὲν θέλει συντελεῖ εἰς ἄλλο, εἰμὴ πρὸς ἀνακού-

φισιν τῶν ἐν Λονδίῳ βαρυτάτων ἐξόδων τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου.

Ἄς χαρῶμεν ὅθεν ἀπὸ καρδίας πάντες οἱ ἐννοοῦντες τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἑφημερίδος ταύτης ὡς καὶ διὰ τὴν σύστασιν τῶν καλλιτεχνικῶν διαγωνισμάτων, καὶ ἄς εὐλογήσωμεν τὸν ὑφιστον, εὐελπιζόμενοι, ὅτι ἡ Ἑλλάς οὐδεὶς εἰς τὸν μέγαν καὶ ἐνδοξὸν αὐτῆς προορισμὸν, ὃν διεχάραξεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς εἰς τὰ πατριωτικά στήθη τῶν ἀπανταχοῦ γῆς τέκνων τῆς.

Ἰδοὺ αἱ Ἀγγελίαι.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Θέλει δημοσιεῖσθαι ἐν Λονδίῳ εἰς τὴν καθομιλουμένην τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ παρόντος ἔτους ὁ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ, ἑφημερίς Πολιτικῇ, Δικαστικῇ, Ἐμπορικῇ, Φιλολογικῇ, Ποικίλῃ καὶ μετὰ εἰκονογραφιών.

Ἐκαστον φύλλον τῆς, μεγέθους τοῦ σχήματος τῶν ἑφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν, θέλει σῴζεται εἰς 24 σελίδων μετὰ τεσσάρων στηλῶν καὶ πεντηκονταπενθῆς ὕλης.

Ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ θὰ ἐξεργηθῇ τῶν κατεστημένων ἐκείνην Πέμπτην, ὥστε νὰ στέλληται εἰς τὴν Ἀνατολὴν τακτικῶς διὰ τοῦ Γαλλικοῦ ἀτμοκινήτου.

Τὸ Παλαιὸν μέρος θέλει διερεῖσθαι εἰς τρεῖς διακεκομμένα μέρη:

α.) Τὰ κύρια ἄρθρα, ἀφορῶντα τὸν πολιτικὸν ῥοῦν τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

β.) Τὰ νομοσχέδια ἐκεῖνα καὶ τὰς ὁμιλίαις καὶ συζητήσεις τῶν ἀγγλικῶν βουλευτῶν, τῶν βουλευτῶν τῆς Ἀμερικῆς, Γαλλίας, καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν ἐλευθέρων Ἐθνῶν, τὰ δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὑπογυμνῶς πρὸς ἡμᾶς διὰ τὴν κρείττωσιν ἐφαρμογῇ τοῦ συντάγματός μας, πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους.

γ.) Τὰ εἰδήσεις, καὶ τὰ τηλεγραφήματα ὅλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἰνδιῶν, Κίνας, Αὐστραλίας, ἢ μᾶλλον τί λαμβάνει χώραν εἰς τὸ λοιπὸν τῆς ὑδρογείου σφίρας.

Τὸ Λονδίον εἶναι ἡ ἑστία τῶν εἰδήσεων καὶ ὅστις ἀναγινώσκει τὸν Ἀγγλικὸν Ἄρῶνα καὶ τὰς ἄλλας Ἀγγλικὰς ἑφημερίδας, μόνος ἐκεῖνος δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὅποια τεσσὴν καὶ ἀπέραντος σχολὴ εἶναι τὸ μέρος τοῦτο.

Τὸ Δικαστικὸν μέρος εἶναι τὰ μυθιστορήματα τῆς ἑφημερίδος, ἢ μᾶλλον ἡ ἀντιγραφή τῶν Κοινωνιῶν τούτων. Ἡ Δίκη τοῦ Ἐναγοῦ Ἰακροῦ δεικνύει καὶ τὸ ὅρος, καὶ τὴν περιγραφὴν, καὶ τὸν τρόπον τοῦ διεξέρχεσθαι μίαν δίκην. Θέλει δὲ διακρίσθαι εἰς τρεῖς ἐπίσημα μέρη:

α.) Τὰ Καθημερινὰ πταίσματα δικαζόμενα ὑπὸ τῶν λεγομένων, Κριτῶν, μέρος δικαστικῶν, καὶ συγχρόνως σπουδαίων, διότι ἐν αὐτῷ θὰ κατοπτρίζηται ὁ βίος τοῦ ὅχλου, καὶ τὰ ἀστυνομικὰ σύστημα ὑπὲρ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς τιμῆς, καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐκάστου πολίτου.

β.) Τὰ κακουργήματα, ἀνάλογοι ἐπιστημονικῇ τῆς πράξεως, καὶ περιγραφὴ θαυμασίας τοῦ ὀγκωτικοῦ συστήματος, τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, καὶ τῶν διακεκριμένων ῥητόρων τῆς ἡμέρας.

γ.) Αἱ δίκαι τῶν διαζυγίων, ἐπὶ περιεργότερα ἀνέγνωσι, πλὴν καὶ πιστοτέρᾳ καὶ ζωηροτέρᾳ περιγραφῇ τοῦ ἀγγλικοῦ χαρακτῆρος, καὶ τῶν βάσεων τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἐξ ὧν ἐξήρτηται ἡ ἠθικότης καὶ εὐμερία ὁλοκληρου τῆς Κοινωνίας.

Τὸ Φιλολογικὸν μέρος θέλει περιέχει, βιογραφίαι, περιγραφὰς, ταξίδια, βοτανικὰ καὶ ζωολογικὰ ἐκθέσεις, ὥραια τέχνας, περιηγήσεις, τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν νέων συγγραμμάτων, καὶ τὴν θεατρικὴν καὶ δραματικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Περιτίων.

Εἰς τὸ Ἐμπορικὸν μέρος ὁ ἔμπορος θέλει εὐρίσκει μακρὰ τιμολόγια τῶν διαφόρων εἰδῶν, τὴν ἔμπορικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀγορῶν Ἀμερικῆς, Ἰνδιῶν, Αὐστραλίας, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰς παρακαταθήκας καὶ προβλέψεις τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ναυτιλίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, καὶ τέλος τὸ χρηματιστήριον καὶ τὰ ἐθνικὰ δάνεια, καὶ τὰς συναλλαγὰς τῆς ἐξομᾶδος, ἅπερ εἶναι τὸ θερμόμετρον τοῦ ἐμπορίου.

ὑπὸ τὴν λέξιν Ποικίλα, περιλαμβάνομεν τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος, δηλ. τὰς ἀνακαλύψεις τῶν τεχνῶν, τὰς τελειοποιήσεις τούτων, τὰς τελειοποιήσεις τῶν ἐργαλείων, τὰς νέας ἐφευρέσεις, τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἡμέρας, τὰ βιομηχανικὰ ἔργα, τὰ ἐργόχειρα τῶν σχολείων, καὶ τέλος πλῆθος ἄλλων ἀρίστων ἀντικειμένων, ἅτινα σχηματίζουν τοὺς μεγάλους τούτους κόσμους.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο, εἰμὴ νὰ γείνη ὡς ὀχέτος τῶν φώτων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἐξ ἄλλου νὰ καταστήσῃ ταύτην αὐτῇ γνωστὴν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐν παρόδῳ δ' εἰδοποιούμεν, ὅτι πρὸς τακτικὴν δόξαν αἰετὶν τῆς εἰρημένης Ἑφημερίδος, ἥδη τὸ πρῶτον συνεσταίνεται ἐλλανικὸν Τυπογραφεῖον ἐν Λονδίῳ, καὶ ὅτι δέκα εὐφυεῖς μεταφρασταί, εἰδήμων ἑκαστος εἰς τὸν κλάδον του, θέλουν ἐργάζεσθαι ἐπὶ ταύτης.

Ἐκαστον φύλλον τῆς Ἑφημερίδος ταύτης, ἐκ τῆς πεντηκονταπενθῆς ὕλης αὐτῆς, θέλει περιέχει καὶ 15—25 εἰκονογραφίας μεγάλας καὶ μικράς ὡς ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ.

Ἡ ἑτρεία συνδρομῇ τῶν 1248 σελ. τῆς εἰρημένης ἑφημερίδος προσδιώρισεν ἀντὶ τριῶν Γκυνεῶν, ἢ τριῶν λίρῶν καὶ τριῶν σελινίων κατ' ἔτος, προπληρωτέων εἰς τὴν μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ πρώτου φύλλου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μόνον ἐτησίως παρ' ἁπασί τοις πρακτορείοις τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἀτμοπλοίας, ἢ δι' ἐπιστολῆς προπληρωτέας πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ κύριον EDMONS, 19, London-street, Fenchurch-street.

Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Ἀτμοπλοικὴ Ἑταιρεία ἐγγυᾶται τὴν ἐκδοσιν τῆς ἑφημερίδος, τοῦλάχιστον ἐπὶ δύο ἔτη.

Δημοσιεύοντες τὴν παροῦσαν Ἀγγελίαν παρακαλοῦμεν τὸν φιλαναγνώστην νὰ μὴ τὴν ἐκλάβῃ ὡς δίσκον ἐλέους, ὅπως ῥίψῃ τὸν ἑρᾶνόν του. Τούναντίον ἐννοοῦμεν νὰ τῷ παραχωρήσωμεν πρᾶγμα, πολὺ ἀνωτέρας ἀξίας τῆς πληρωμῆς του. Ἐννοοῦμεν νὰ φέρωμεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὕλην, τὴν ὅποιαν ὁ ἴδιος αὐθορμήτως ν' ἀγοράσῃ δι' ἑαυτὸν καὶ τὰ τέκνα του, ἄνευ παραλλήσεως ἄλλων συστάσεων, ἢ φιλικῶν μέσων.

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος νὰ κατενοώσῃ τὰ διαβήματά μας καὶ εἴθε οἱ ἀπανταχοῦ ἀληθεῖς Ἑλληνες νὰ κατανοήσωσι τὸ ἔργον μας, καὶ ἐννοήσωσι ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀτομικῶν ὑλικῶν συμφερόντων (τούναντίον, ἐλήφθη πρὸ ὀφθαλμῶν μεγίστη χρηματικὴ ζημία διὰ τὰ πρῶτα ἔτη), ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν συμφερόντων ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ Γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἑφημερίδος, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

Κατὰ πρότασιν μου πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμετοχοὺς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἀτμοπλοίας, τὴν ὅποιαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διευθύνω, αὕτη ἀπεφάνισα τὴν ἐν Λονδίῳ σύστασιν ἐτησίου ἐκθέσεως τῶν συγχρόνων Ὁραίων τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας τῆς Ἑλλάδος, Annual Exhibition of the Modern Greek Fine Art and Industry, ὑπὸ διάφορα βραβεῖα ὡς ἀκολούθως:

Περὶ ἀμειβόμενοι ἐνταῦθα ἐπίσης τὰ 1ον Βραβεῖον τῆς: ἔργα τῆς μεταλλοπλαστικῆς, λεπτοῦς Γλυπτικῆς λίθου, γυψοῦ καὶ παντὸς εἶδους ἔργα: σερλ. 200 γόχειρα διὰ τῆς σμίλης.

2ον Βραβεῖον τῆς: Φωτογραφικὰ τελειοποιήσεις, ἰχνογραφαὶ διὰ χρωμάτων, διὰ τοῦ χρωστήρος (crayon), διὰ τῆς Σινικῆς μελάνης, διὰ τῆς βελόνης (goblin), καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ ἐλαίου ἐπίσης ἀρχιτεκτονικὰ καὶ στρατιωτικὰ σχέδια, ὡς καὶ μνημείων σχεδιογραφήματα.

3ον Βραβεῖον τῆς: Ζωγραφικῆς: λίρ. σερλ. 200 Ἐνταῦθα περιλαμβάνονται τὰ ἐκ πίπλου, ὕλου, Σινικῆς ζύμης, καὶ χρωματιστὰ ἄγγεα, οὐχὶ τῆς καθημερινῆς χρήσεως, ἀλλὰ τὰ λεγόμενα πολὺτιμος ἄγγεα ἢ τῆς πολυτελείας ἀγγεία.

4ον Βραβεῖον τῆς: Ἀγγειοπλαστικῆς: λίρ. σερ. 100 Καὶ ἄλλαι 500 λίραι, τὸ ὅλον ὁμοῦ 1000 λίρ. θέλουν διανεμηθῇ εἰς διάφορα βραβεῖα, διανεμηθησόμενα πρὸς ἄλλα ἀριστεύσαντα τῆς βιομηχανίας: μας ἔργα.

Τὸ Κατάστημα τῆς ἐκθέσεως θέλει εἶσθαι εἰς τὸν κεντρικότερον μερῶν τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐλευθέρῳ εἰς τὸν δημόσιον δι' εἰσπητιῶν.

Ἡ ἐκθεσις θέλει γίνεσθαι τὴν 1ην Ἰουλίου ἐκείνου ἔτους: καὶ ἡ 1η Ἰουλίου 1861 προσδιωρίσθη ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως.

Ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἐκθετῶν θέλουν μετακομίζεσθαι ἐκ Πειραιῶς εἰς Λονδίον ἐλευθέρᾳ παντὸς ναύλου καὶ ἐξόδου, δι' ἐνὸς τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Ἑταιρίας. Ἐπὶ τῶν θέλουν ἐπιστρέφεσθαι εἰς Πειραιᾶ ἄνευ ναύλου, ἂν δὲν πωληθῶν εἰς Λονδίον, καὶ ἂν ὁ καλλιτέχνης ἐπιθυμῇ τὴν ἐπιστροφὴν των. Πλὴν ἡ Ἑταιρεία δὲν ἀναδέχεται τὰ ἐξόδα τῆς σποῆς, μεταφορτώσεως καὶ μεταφορᾶς μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀλλὰ μένουσιν εἰς βάρος τοῦ πέμποντος ταῦτα.

Ἡ ἐπιτροπὴ, ἥτις θέλει ἀποφασίζει περὶ τῶν βραβείων καὶ ἀριτείων, θέλει σύγκεισθαι ὑπὸ τῶν διασημότερων καλλιτέχνων καὶ βιομηχάνων τοῦ Λονδίνου.

ὅστε τὸ πρῶτόν τινος ἐκαστοῦ θέλει ἀνταμείβεσθαι ἀναλόγως τῆς ἀξίας του.

Ἡ ἐκδοτικὴ δύναμις νὰ προσδιορίσῃ μίαν τιμὴν ἐπὶ τῶν ἔργων του, ὅπως προσφέρωνται διὰ πώλησιν εἰς τοὺς ἀρεσκομένους ταῦτα, ὡς γίνεται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐκδόσεις τοῦ Λονδίνου. ἂν δὲ δὲν πωληθῶν ἐντός δύο ἐτῶν, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐ.Θ.σεως ἡ θέλει ἐπιστρέφει ταῦτα, ἢ θέλει πωλεῖ εἰς τὴν προσμερομένην τιμὴν, ὅπως ἐκκενωθῇ ὁ τόπος.

Ἡ ἀντικειμένη δὲ νὰ γείνωσι δεκτὰ, πρέπει νὰ ᾔσῃ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος (νέας ἢ ἀρχαίας) καὶ ἐκ τῆς ἐκδόσεως μόνων Ἀνατολικῶν. Οἱ δὲ ἐκθέται πρέπει νὰ ᾔσῃ καὶ κάτοικοι τῶν μερῶν μας, δηλαδὴ Ἑλλάδος, Τροάδος, Μολδοβλαχίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου. Οὐδεμία ἐξαιρέσις ἡ ἐθνισμοῦ δύναται νὰ ἀποκλείσῃ ποτὲ τὴν Ἐ.Θ.σεως, τὸν βουλούμενον κάτοικον τῆς Ἀνατολῆς, ἢ συναγωνισθῇ ἐνταῦθα.

Κύριος σκοπὸς τῆς Ἐ.Θ.σεως ταύτης εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Ἐπειδὴ εἰς τοὺς τόπους μας ὑπάρχουν νέοι πολλοί, οἵτινες καὶ τοὶ προικισμένοι μετὰ προτερημάτων καὶ κλίσει ἔχοντες εἰς τὰς Ἑλλάδας, Τέχνας καὶ τὴν Βιομηχανίαν, δὲν δύναται νὰ ἐπιδώσῃ, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔχουν στάδιον καὶ οἱ κόποι τῶν δὲν ἀμειβόμενοι, καὶ τὸ κυριώτερον διότι δὲν ὑπάρχουν ἐκτιμηταὶ καὶ ἀγορασταὶ τῶν ἔργων τῶν ἡ Ἐ.Θ.σεως αὕτη ἀνοίγει μέγιστον εἰς τοὺς τοὺς μέλλον. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευμένων θέλουν γίνοιτο γνωστὰ πρὸς τοὺς πεφωτισμένους λαοί, τὰ δὲ ἔργα τῶν, ἐὰν ἀξίζουσιν, θέλουν ἀγοραζεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιστῆμων ἀτόμων τῆς ὑψηλοτέρας τοῦ κόσμου κοινωνίας εἰς ὑψηλὰς τιμὰς. Ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνος συντόμως θὰ κατὰσχῶσι τὴν θέσιν, ἣν πρέπει νὰ κατέχουν ἐνταῦθα. Ἡ περαιτέρω ἐξήγησις καθίσταται περιττή.

Ὅθεν εὐχαρίστως κηρύττω ὅτι τὴν 1ην Ἰουλίου 1861, δηλαδὴ τὴν ἐτήσιον ἡμέραν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος, θέλει λάβει χώραν ἡ πρώτη ἐτήσιος Ἐκθεσις. Πληροφορίας δὲ ἐκτενεστέρας περὶ αὐτῆς, ὁ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ λάβῃ πρὸς τῷ Κυρίῳ Λουκᾷ Ῥάλλῃ ἐν Πειραιεὶ.

ΣΤΕΦ. Θ. ΞΕΝΟΣ.

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημερίδος
«Ὁ Ἀστὴρ τῶν Κυκλάδων».

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 146 φύλλου τῆς ἀξιοτίμου ἐφημερίδος σας ὑπὸ Στοιχ. Κ. ἀναμνηστικῆς εἰς τὸν νέον Δήμαρχον Σύρου Κύριον Ἰωάννην Ξανθάκην ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκκοπῆς τῶν δενδρυδίων τῶν σχοίνων καὶ ἀγριοκυπαρίσων, χάριν τῆς υγείας τῶν κατοίκων κ.τ.λ. προστιθεμένου, ὅτι πολλάκις ἐγένετο περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ λόγος, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν «Στοῦ «κωφοῦ τὴν πόρταν ὅσον θέλεις βρόνταν».

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω φαίνεται, ὅτι διάκεισθε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατρεχόντων, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν καὶ δι' ὑμῶν τὸ κοινόν, ὅτι ἀπὸ ἱκανοῦ καιροῦ καὶ πρὶν εἶτι ὑμεῖς κάμετε λόγον περὶ αὐτοῦ τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον Σύρου, μέλος τοῦ ὁποίου ἦν καὶ ὁ νῦν Δήμαρχος συνησθάνετο τὴν ἀνάγκην τῆς καταπαύσεως τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ δυνάμει τῆς περὶ ἀσύλου τῆς ιδιοκτησίας διατάξεως τοῦ Συντάγματος δὲν ἐδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του, καθ' ὅσον τὰ δενδρυδία περὶ ὧν πρόκειται, εἰσὶν ιδιόκτητα καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐπὶ τῇ αἰτήσεϊ του ἐξεδόθη πέρυσιν ἀπαγορευτικὴ ἀστυνομικὴ διάταξις, ἣν διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἡκύρωσεν ἡ Β. Νομαρχία· ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἔμεινε μέχρι τῆς ἐνεργείας ταύτης· ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσεϊ τοῦ Συμβουλίου ὁ πρῶτος Κύριος Νομάρχης ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ὅπου εὐχόμεθα νὰ προκαλέσῃ ὅσον τάχιστα Νόμον πρὸς κατάπαυσιν τοῦ κακοῦ.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων παρατηρεῖτε, Κύριε Συντάκτα, ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀνωτέρω παροιμία καὶ ὅτι μηδὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς θελήσεως τοῦ νέου Δημάρχου Σύρου, ὅστις καὶ πάλιν ἀνέφερε προφορικῶς περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου πρὸς τὸν Νομάρχην Κύριον Ῥωσσέτον.

Π.

ΠΡΟΚΛΑΣΑΣ ΕΠΙ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ ΣΑΜΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 146 καὶ 147).

Ὁ μὲν Ἀλέξιος ἐν τῷ Γ'. βιβλίῳ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐκδομένου τὸν Πολυκράτην ἔγγαμον ὄντα διὰ τὴν πατριωτικὴν του καὶ διὰ τὰ γρηστά ἦθη του, λέγει, ὅτι ἦτο σεμνός· ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ παῖδας, ὁ δὲ Κλεῖτες παρ' Ἀθηναίων (βιβλ. 18'. 57 καὶ 11', 8, 78)

ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ, λέγων, «Ἐκ πάντων τούτων ἄξιον ἂν θυμιάζωμεν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν ἀναγέγραπται ἡ γυναῖκα, ἡ καὶ τὰς μεταπεμφάμενος, καὶ τοὶ περὶ αὐτὸς τῶν ἀρρένων ὁμιλίαις ἐποτρυνόμενοι, ὡς καὶ ἀντιπρὸς αὐτὸν ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ, δὲ διὰ τὴν λυπήσιν, ἔκρινεν ἀπὸ ζήλοτυπίας τοῦ ἐκ Θ. φέτος νεανίου λεγομένου Σμερδίου τὴν κόμην, ἣν ἐπὶ νῆσος ὁ ποιητὴς, κορύσας τὴν ποιητικὴν λύραν του, εἰς ἐν ποιήματά του. (Apul. Florind. II. 13 καὶ Αἰλιαν. Ποικ. ἱστ. Θ'. 8').

Ἐν καιρῷ εἰρήνης κατὰ διαταγὴν τοῦ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου καὶ οἱ αἰχμαλῶται ὁμοῦ, ἡ χωριστὰ ἐπρόθετον νέα ἐφευρέματα εἰς τὰς ἐνδυναμώσεις τῆς πόλεως Σάμου καὶ τῆς γείτονος αὐτῆς Ἀστυπάλαιας, ἔσκαπτον τάφρους περὶ τὰ τεῖχη τούτων, πρὸς ὧν ὁ Ἀθήναιος 18'. 10 καὶ Κ. 3 καὶ ὁ Ἡρόδοτος Γ'. 39 μνημονεύουσιν, ὅτι ὁ Πολυκράτης νίκησας τοὺς Ἀστυπάλαιας, οἵτινες συνέδραμον πανστρατιᾷ τοὺς Μιλησίους, μεθ' ὧν εἶχεν ἐριδας, τοὺς ἡμιμαλῶτας καὶ τοὺς κατεδίκαζε νὰ σκάψωσι δεδεμένοι ὅλην τὴν τάφρον περὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως Σάμου καὶ ἤγειραν οἱ ἀνωτέρω ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ μακρὰ, ἅτινα ἐκαλλώπιζον ἰδίως τὸ νότιον μέρος τῆς νήσου καὶ ἅτινα ἐπετηδεύοντο ἀπὸ τεχνήτας, οὗ αὐτὸς ἀδρόνους μισθοῦ ἐῖλκεν, ὡς εἰρηται, εἰς τὴν πολιτείαν του. (Ἀθήν. 18'. 3) καὶ ταῦτα εἰσὶ τὰ θαυμαστά λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (Πολιτ. Β'. Θ'. 4) «Πολυκράτειά ἔργα» καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Γ'. 60) «Σαμίων ἔργα».

ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΑ ΕΡΓΑ, Η ΣΑΜΙΩΝ ΕΡΓΑ.

Α'. Ὁ ναὸς τῆς Ἑρας ὅστις ἰδρύθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν 1360—1350 π. χ. ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Κολχίδος ἐπανελθόντων Ἀργοναυτῶν ἐκ δοκῶν (Παυσ. Ἀρ. Ζ'). εἶτα ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου τοῦ Φιλαίου ἐπὶ το στερνότερον εἰς Δωρικὴν τάξιν ἐκ μαρμαρέου δαπάνη τῶν Σαμίων κατὰ τὰ 718 (Vitruv. Archit. L. VII. praef. Comp. §. 80) καὶ τρίτον ἐπὶ Πολυκράτους ἐπὶ το μεγαλοπρεπέστερον εἰς Ἰωνικὴν τάξιν μετὰ τῶν 535—530 (Müller Arch. T. I. p. 74), κατατιτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου Γ'. 60 μετὰ τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἑρμῆος Ἀρτέμιδος καὶ θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ὡς ὁ μείζων καὶ πλουσιώτατος ἀπάντων τῶν ναῶν τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ὃς τὸ μὲν μήκος ἦτο, κατὰ μὲν Leake (Asia Min. p. 348) 364 βημάτων, τὸ δὲ πλάτος 189, ἅπαν δὲ τὸ ἔμβαιον του 68, 796, κατὰ δὲ Müller (αὐτόν) 346 X 180 = 65,394. Εἶχε δὲ κατὰ μήκος 20 κίονας (κολώνας) καὶ κατὰ πλάτος 8, ἀπέχοντες ἐξ ἑαυτῶν ὡς πρὸς τὴν διάστασιν 9 1/2 Γαλλικῶν ποδῶν, ἡ δὲ στοὰ τοῦ προνάου εἶχε τέσσαρας σειρὰς ἐξ 8 κίωνων, ἐξ ὧν σώζεται εἰς, (R. Pockock Deser. of the East p. 41) δώσας τὸ ὄνομα Κολώνας εἰς ὅλην τὴν κατὰ τὸ Ἰαίον παραλίαν.

Β'. Τὰ Κυκλώπεια τεῖχη (α) τοῦ φρουρίου τῆς Ἀστυπάλαιας, ὧν ἔχνη σώζονται μέχρι σήμερον, ἅτινα, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἡροδότου (Γ'. 54) ἐξείχον ὑπὲρ τοῦ ὅρου 15 πόδας, τὸ δὲ πλάτος τῶν ἦτο 10 ποδῶν καὶ εἰς ἀπόστασιν 16 ποδῶν ὑψοῦτο πύργος, ἐξ ὧν σώζεται εἰς πρὸς τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ τεύχους τούτου λεγόμενος Βυρλίτσα καὶ ἔχνη ἑτέρων.

Γ'. Ἐργον, ἡ Προκυμαία (μῶλος) πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχλην τοῦ λιμένος λεγομένου νῦν Τηγάρι ἔχον βάθος 20 ὁργυῶν καὶ μήκος 250 βημάτων, καὶ Ὑπόδοτον (αὐτόν) 2 σταδίων, οὗ μέγα μέρος φαίνεται σήμερον, ὃ ἐξασφαλίζει αὐτὸν ἀπὸ τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων τῆς μεσημβρίας.

Δ'. Ὑδρυμα ἀρίστομον, ἡ ὑδραγωγεῖον (β), οὗ ἀρχιτέκτων ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Μεγαρῶν Βύπαλτινος ὁ Ναυσφόρος, διερχόμενος ὑπὸ ὄρου 150 ὁργυῶν περίπου ὑψαλὸν καὶ ἔχον μήκος μὲν 875 βημάτων, ἡ 7 σταδίων, πλάτος δὲ καὶ ὕψος 8 βημάτων, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ πρόποδας τούτου καὶ περατοῦμενος καθόλου τὸ μήκος τοῦ ὄρου. Ὑπὸ τ' ὄρυγμα δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν ἑσπερον στενωπὸν, τὸ μὲν βάθος του 20 βημάτων, τὸ δὲ πλάτος του 3, ἔχον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τοῦ προειρημένου μήκος, δι' οὗ διοχετεύμενος τὸ ὕδωρ διὰ σωλῆνων ἐκ μεγάλης πηγῆς ῥεούσης ἤδη ἀσθονώτατον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ ἐκ τοῦ ὑπὸ στηλῶν στηρίζομένου ὑπογείου θόλου τοῦ ναῖκου τοῦ κατὰ τοῦ Ἀγιάδας Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἔφθανεν εἰς κρήνην τῆς Ἀστυπάλαιας καὶ

Ε'. Τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰππιόρου (ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος) τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος,

(α) Λέγονται οὕτως, ὅτι διότι τὰ ἔκτισαν Κύκλωπες, ἀλλὰ διότι ἦσαν ἔργα τῆς ἀρχαιοτάτης ἀρχιτεκτονικῆς τῶν Ἑλλήνων, ἣν παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Φοινίκας.

(β) Κατὰ τὰ 1852 τῇ ἐπιστάσει τοῦ Γάλλου V. Cuerin καὶ τοῦ Σαμίου Θ. Βουρνέλλη οἱ πεφυλακισμένοι δι' ἐγγλήματα, ἐκαθάρσαν δημοσίᾳ δαπάνη 540 περίπου Γαλλικῶν ποδῶν μέρος τούτου, ἀνεγρόντες τὰς φωταγωγούς· ὅπως του.

τοῦ Ἑπικταίου Ποσειδῶνος, τὸ Γυμνάσιον τοῦ Ἑρώτος κλπ.

Ὁ Πολυκράτης συνδέσας φιλίαν μετὰ τοῦ Καμβύσου υἱοῦ τοῦ Κύρου, μεθ' οὗ ἀντεπέστανεν, ἔμαθεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην πλοίων καὶ στρατευμάτων καὶ αὐθαρχήτως τῷ ἐγορήγῃσι τεσσαράκοντα τριήρεις, ἐν αἷς εἰσκαγῶν πάντας τοὺς διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τῶν Σαμίων, ἔπεμψεν αὐτὰς ἐφοδιασμένας εἰς τὴν Αἴγυπτον, μνηύσας κρυφίως εἰς τὸν Καμβύσῃ νὰ μὴ τοὺς ἐπιστρέψῃ ποτὲ εἰς τὴν Σάμον (ὁ ἀνωτέρω Γ'. 44).

Οἱ πεμπόμενοι μετὰ τὰς τριήρεις εἰς Αἴγυπτον Σάμιοι ὑποπεύσαντες τοὺς σκοποὺς τοῦ Πολυκράτους, ἀντὶ νὰ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον, προσωρμίσθησαν εἰς τὴν Κόρπολιν καὶ συσκεφθέντες, ἀπεφασίσαν ὁμοφώνως νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Σάμον καὶ νὰ ῥίψωσι τὸν Πολυκράτην ἀπὸ τῆς τυραννίδος, ἀλλ' ἐπανερχόμενοι συναπληρώθησαν μ' ἐτέρας τριήρεις τοῦ Πολυκράτους, μεθ' ὧν συνάψαντες μάχην, τὰς ἐνίκησαν καὶ εἶτα ἀπέβησαν εἰς τὴν Σάμον, ὅπου πεζομαχῶσαντες, ἐνίκησαν καὶ ἔπλεον πρὸς τὴν Σπάρτην, εἰς τοὺς Εὐφόρους τῆς ὁποίας παρυσισαθέντες οἱ ἐγκριτότεροι τούτων, ἤτησαν στρατεύματα, ὡς ὄντες εἰς μεγάλας ἀνάγκας, εἰ δὲ Σπαρτιάται ἐνέκριναν νὰ τοὺς χορηγήσωσι πλοῖα μετὰ στρατεύματα, ἀνταμείβοντες δὴθεν τοὺς Σαμίους, οἵτινες εἰς τὸν κατὰ τῶν Μεσσηνίων πόλεμον τοὺς ἐβοήθησαν μετὰ πλοῖα, ὥς καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν αὐτοὺς διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ θόρακος (α) καὶ τοῦ κρατήρος (β) (ὁ ἀνωτέρω καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Α'. σελ. 221). Ὁ δὲ Πλούταρχος (π. Κορινθ. Ἡρόδ.) σημειοῖ, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Σπαρτιατῶν δὲν ἦτον οὗτος, ἀλλ' ἦτο νὰ καταστρέψωσι κυρίως τὴν τυραννίδα τοῦ Πολυκράτους. Οἱ Σπαρτιάται θέλοντες νὰ βοηθῶσιν, σὺν τοῖς εἰρημένοις πλοίοις, τοὺς φυγάδας Σαμίους εἰς τὴν καθόδον τῶν, ἐψήφισαν, ὥστε ἅπαντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ὁμοῦ μετὰ τοὺς δούλους καὶ ζῶα τῶν νὰ νηστεύωσι μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἑαστον εἶδος τροφῆς καὶ τὸ προκύψαν ἐκ τῆς οἰκονομίας ταύτης κέρδος νὰ δοθῇ εἰς τοὺς Σαμίους. (Ἀριστοτ. Ἄνων. Οἶκον. § 10).

Συνεπράξαν δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἰς τὸ νὰ γίνῃ ἡ ἐκστρατεία αὕτη τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τῆς Σαμου, πρὸς ἐκδίκασιν ὕβρεως τινος, ἣν εἶχον κάμει οἱ Σάμιοι πρὸς τοὺς Κορίνθιους καὶ Περίανδρον περὶ τὰ 560 κατὰ δὲ M. de Laborde, περὶ τὰ 580 π. χ. τοῦτέστι διέσωσαν τοὺς τυχαίως προσορμισθέντας ἐν Κελάμαις τῆς Σάμου 300 Κερκυραῖκους παῖδας, οὗς ἔπεμπον οἱ εἰρημένοι εἰς τὰς Σάρδεϊς πρὸς τὸν Ἀλυαττὴν βασιλέα τῶν Λυδῶν διὰ νὰ τοὺς κάμωσιν ἐκτομίαις, (εὐνομήσωσι), τοῦτο μαθόντες οἱ Σάμιοι, ἀπὸ φιλανθρωπίας τοὺς ἐδὴγγασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ὡς εἰς ἀσύλον, ἀφ' οὗ, πρὸς δὲν ἡδύνατο οἱ φυλάκες τῶν νὰ τοὺς ἀποσπάσωσι, τοὺς ἔδρεψαν, περιποιήσαντες αὐτοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν, καὶ τοὺς ἐπέστρεψαν μετὰ κειρὸν εἰς τὴν πατρίδα τῶν διὰ τῶν Κυνιδίων. (Ἡρόδ. Γ'. 48—49).

Οἱ δὲ Σπαρτιάται φθάσαντες μετὰ τῶν ἀποστατῶν Σαμίων εἰς τὴν Σάμον μετὰ μέγαν στόλον, τὴν ἐπολιόρκουν ἐπὶ 40 ἡμέρας. Προσβαλόντες οὖν τὸ τεῖχος τῆς Ἀστυπάλαιας, ἐπάτησαν τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸ προάστειον αὐτῆς πύργον ὃς δὲ Πολυκράτης τότε προλεβὼν μ' ἱκανὰς δυνάμεις, τοὺς αὐτέρουσε. Μεγάλῃ δὲ αἱματοχυσίᾳ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν ἐγένετο, ὅταν ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ῥάχους τοῦ ὄρου πύργου ἐξῆλθον οἱ Σάμιοι καὶ οἱ ἐπικούροι αὐτῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες καὶ τοὶ ἀντεστάθησαν εἰς αὐτοὺς ὀλίγον ὥραν, ὥς οἰσθοπόρησαν ὁμοῦ ἀπράκτοι. Εἰς τὴν ἐξοδὸν ταύτην ἔπεσαν νεκροὶ ὁ Ἀρχίας καὶ Λυκάπης Σπαρτιάται, ἐνταφιασθέντες ὑπὸ τῶν Σαμίων μετὰ δημοσίαν ταφὴν. (Ὁ αὐτὸς Γ'. 54—55).

Οἱ Σπαρτιάται μετὰ τὴν πολιορκίαν καὶ ἐξοδὸν μὴ δυνάμενες νὰ κυριεύσωσι κανὲν μέρος τῆς Σάμου, ἐγκατέλειψαν τοὺς ἀποστὰς Σαμίους καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Πολυκράτης κόψας πολὺ νόμισμα ἐπιχώριον ἐκ μολύβδου καὶ καταχρυσώσας αὐτὸ, τὸ ἔδωκεν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, ἀπατήσας αὐτοὺς, οἵτινες δεχθέντες αὐτὸ, ἐνεχώρησαν ἐκ τῆς Σάμου. Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη ἐκστρατεία, ἣν ἔκαμν οἱ Σπαρτιάται εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας. (Ὁ αὐτὸς Γ'. 56).

(α) Κατὰ τὰ 590 π. χ. οἱ Σάμιοι ληστρικὸν βίον μετερχόμενοι, ἤρπασαν τὸν ἐκ τοῦ Ἀμάσιδος πεμπόμενον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους λιποὺν θόρακα περιέχοντα 360 κλωστής εἰς ἑκάστην τούτων, λεπτὴν οὖσαν καὶ ταύτην, διὰ τὸν ζῶα ἐννοχασμένα ἐπ' αὐτοῦ καὶ κεκαλλωπισμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐριοῦλου (βαμβάκιου).

(β) Κατὰ τὰ 589 ἤρπασαν τὸν χαλκοῦν κρατῆρα ἔχοντα περὶ τὰ χεῖλη του ἐκτυπώματα ζώων τοσοῦτον μέγαν, ὥστ' ἐχώρει 300 ἀμφορέας, καὶ πεμπόμενον ὑπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου δῶσον πρὸς τὸν Κρίτων, ὅστις εἶτα ἀνετίθη εἰς τὸ Ἡρόον. (Ὁ ἀνωτέρω).

Μετά την αποτυχίαν των ταύτην οι κατά του Πολυκράτους και κατά της πατρίδος των εσπαιζόμενοι Σάμιοι, εγκαταλείφοντες υπό των Σπαρτιατών, απέπλεον εις την εν τών μεταλλείων χουσοῦ και ἀργύρου πλουτοῦσαν τότε Σίφνον, διότι εἶχον ἀνάγκην χρημάτων. Ἀλλὰ δ' ἐπλησίασαν εἰς τὴν Σίφνον, ἐπεμψαν μὲ πλοῖον πρὸς τοὺς Σίφνιους, οἵτινες παρακλήσαντες τοὺς Σίφνιους νὰ τοῦ δανείσωνται δέκα τάλαντα, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Σίφνιοι ἠρνήθησαν νὰ τοὺς δανείσωνται, οἱ Σάμιοι ἐφθίοντο τὰ χωρία τῶν, μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Σίφνιοι, ἐσπευσαν νὰ τοὺς διώκωσι καὶ κυτυπθέντες, ἐστράφησαν εἰς φυγὴν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριόν των, οἱ δὲ δὲν ἐπρόλαβον νὰ σωθῶσιν εἰς αὐτὴν, ἤχμαλωτίσθησαν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἔλαβον οἱ Σάμιοι διὰ λύτρα ἑκατὸν τάλαντα (ὁ ἀνὴρ τέρων Γ'. 56—55).

Ἐλαβον δὲ τῆς βίας ἀπὸ τοῦς Ἑρμιονεῖς τὴν νῆσον Ὑδραν, ἀντὶ χρημάτων καὶ τὴν παρακατάθεσαν εἰς τοὺς Τροϊζηνίους καὶ ἐνταῦθεν μεταβάντες εἰς τὴν Κρήνην, ἔκτισαν τὴν Κυθωνίαν (Χανία), κατὰ Raoul Rochette περὶ τὸ 524 π. χ. καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ εὐτυχεῖς ἐπὶ πάντες ἔτι, ἀποσπείραντες ἐκ Σάμου τὰς οἰκογενεῖας τῶν, ἐν τῇ διαστήματι δὲ τούτῳ ἤγειραν τὸ τεμενὸς τῆς πατρίδος Θεᾶς Ἥρας καὶ τὴν Δικτύνην Ἀρτέμιδος (Pompon Mel. II. I. IV. 13 καὶ Εὐσέβ. χρον. Β' σελ. 129).

Τὸ ἔκτον δ' ἔτος οἱ Αἰγινῆται ἐνωθέντες μετὰ τῶν Κρητῶν, ἐνίκησαν ἐν νουμαχίᾳ τοὺς Σαμίους τοῦτους, τοὺς ἠνδραπόδισαν καὶ ἠρωτήθησαν τὰς δὲ ἐχούσας πρώρας τῶν νηῶν των, ἃς ἐναπέθεσαν εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεκδικούμενοι δὴθεν αὐτοὺς δι' ὅσα κακὰ ἔπαθον πρὸ 426 ἐτῶν περὶ τοὺς Σαμίους, κινήσαντες στρατεύματα κατὰ τῆς Αἰγίνης περὶ τὰ 650 π. χ. (Ἡρόδ. Γ'. 59 καὶ M. de Laborde T. I. p. 482).

Μετά τὴν ἥτταν ταύτην οἱ διατρωθέντες Σάμιοι κατέφυγον εἰς τὴν Δικαιαρχίαν (puzzulo) τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κμπανίας καὶ ἔμειναν ἐκεῖσε διὰ παντός. (Εὐσέβ. χρον. Β' 129).

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Πολυκράτους Ἀρκεσίλαου ὁ Γ' υἱὸς τοῦ Κωλοῦ καὶ τῆς Φερετῆς στασιάζει εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Αὐδίας κατὰ τοῦ ἀρπάξαντος τὰ κληρονομικά του δικαιώματα Δημόνακτος, Μαντινέως, ἐνίκησεν καὶ κατέφυγε κατὰ τὰ 526 π. χ. εἰς τὴν Σάμον, ὅπου ἐστρατολόγησε, συνανήσει τοῦ Πολυκράτους, τὸν τυχόντα, μ' ὑπόσχεται ἀναδομοῦ γῆς καὶ ἀθροίσας στόλον καὶ πολλὸν στρατεύμα, μετέβη εἰς τὴν Κυρήνην καὶ ἐγένετο κύριος τῶν πραγμάτων, (Πλούτ. Γυν. ἀρεταὶ ἐν Ἑρῳδοτῇ καὶ Ἡρόδ. Δ'. 162—164).

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ

Δηλοποιήσις Πλειστηριασμοῦ.

Ἀριθ. 137.

Ὁ Κλητὴρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Διακηρύττει ὅτι,

Ἐπειδὴ ὁ πλειστηριασμὸς τῆς ἐνταῦθα ἀνωθεν τοῦ Ἰεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως κειμένης οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης κατοικοῦ ἐνταῦθα, συγχευμένη ἀπὸ ἀνώγειον καὶ κατώγειον ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀνώγειον περιέχει μίαν αἰθουσαν, δύο κοιτῶνας καὶ προαύλιον, τὸ δὲ κατώγειον περιέχει μίαν αἰθουσαν μὲ ὑπόγειον κάτωθεν αὐτῆς, δύο κοιτῶνας, μαγειρεῖον, δεξαμενὴν, προαύλιον καὶ ἀναγκαστὸν ἐντὸς τοῦ προαυλίου, περιγραφομένης ἀκριβέστερα εἰς τὴν ἐπισημνημένην ἐνταῦθα ὑπ' ἀριθ. 90 τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Αὐγούστου Ε. Ε. ἔχθισιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐνεργηθεῖσαν παρ' ἐμοῦ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἐνταῦθα Δικηγόρου Κ. Νικολάου Ἀμπάζη πληρεξουσίου τοῦ πιστωτοῦ Κ. Ἰωάννου Μιέσερ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10233 τὴν 14 Ἰουλίου 1856 ὁμολόγου ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κ. Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου, ἐπὶ τῆς εἰρημένης οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης, ἐπειδὴ λέγει ὁ πλειστηριασμὸς τῆς ἀνωτέρω

οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ ὀριστικῶς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου Ε. Ε. ἡμέραν Κυριακὴν ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου ἢ τοῦτο κωλυμένου ἐνώπιον τοῦ ἑτέρου συμβολαιογράφου Ἑρμοῦδου τῆς οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Ἀθανασίου, ἀλλὰ κατ' ἀίτησιν τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης συναινέσει καὶ τοῦ πιστωτοῦ Ἰωάννου Μιέσερ ἀναβλήθῃ ὀριστικῶς πληρῶσαντος μάλιστα τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης ὅλα τὰ γενόμενα ἔξοδα μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναβολῆς.

Διὰ ταῦτα Καὶ

Κατ' αἴτησιν καὶ παραγγελίαν τοῦ ἐνταῦθα Δικηγόρου Κ. Νικολάου Ἀμπάζη πληρεξουσίου τοῦ πιστωτοῦ Ἰωάννου Μιέσερ κατοικοῦ ἐνταῦθα καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 10233 τῆς δεκάτης τετάρτης Ἰουλίου 1856 ὁμολόγου ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κωνσταντ. Ἀγγελίδου ἐκτίθεται κατ' ἐπαλήθευσιν εἰς πλειστηριασμὸν ἐν τῇ Δήμῳ τούτῳ τῆς Ἑρμοῦπόλεως, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ ἐνταῦθα Τελωνείου ἔξωθεν τοῦ Καφενείου τοῦ Κ. Ἀνδρέα Κοσμᾶ ἐνοικισμένου ἤδη πρὸς τὸν Καφροπώλην Βασίλειον Γλυνούτσον καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κ. Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου ἢ ἐν περιπτώσει κωλύματος τούτου ἐνώπιον τοῦ ἑτέρου συμβολαιογράφου Ἑρμοῦδου Κ. Ἰωάννου Ἀθανασίου, ἢ εἰρημένη οἰκία τοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης μετ' ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀέρος τῆς ὡς περιγράφεται ἀνωτέρω καὶ εἰς τὴν ἐπισυνῆμμένην ἐνταῦθα ὑπ' ἀριθ. 90 τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Αὐγούστου 1859 ἔχθισιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐνεργηθεῖσαν παρ' ἐμοῦ ὡς εἰρηκαὶ ἐπὶ τῆς εἰρημένης οἰκίας, ἵνα ἐκτελεσθῇ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής τοῦ ἰδιοκτῆτου Ἰωάννου Σπανοῦδης Κ. Ἰωάννης Μιέσερ τὸ εἰς τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀριθ. 10233, ὁμολόγον ἀναφερόμενον δάνειόν του ἐκ δραχμῶν τελωνικῶν κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς Κυβερνήσεως δύο χιλιάδων 2000, κεφάλαιον τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν τὸν χρόνον ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1858 μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἥδη ἐκτελέσεως πληρωθέντων τῶν πρώτων ὡς εἴρηται, ὀφειλομένων παρὰ τοῦ Ἰωάννου Σπανοῦδης πρὸς τὸν Ἰωάννην Μιέσερ.

Ὁ πλειστηριασμὸς τῆς εἰρημένης οἰκίας συνεπεία καὶ τοῦ ἀρθροῦ 965 § 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἀρχαίται ἀπὸ σήμερον καὶ θέλει τελειώσῃ ὀριστικῶς τὴν μεσημβρίαν τῆς εἰκοστῆς πρώτης τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1860 ἡμέραν Κυριακὴν κηρυττόμενος ὑπὸ τοῦ δημοσίου Κήρυκος Γεωργίου Α. Σκωτῆκη τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν (21 Φεβρουαρίου 1860) καὶ τὴν δεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ τῆς κατακυρώσεως.

Ἡ ἀνωτέρω πλειστηριαζομένη οἰκία ἐξετιμήθη εἰς τὴν κατάσχεσιν παρὰ τοῦ δημοπαρέδρου τοῦ δήμου Ἑρμοῦπόλεως Κυρίου Δημητρίου Καλημέρη διὰ δραχμὰς 7000.

Πρώτη δὲ προσφορὰ προσδιορίζεται διὰ τὴν ἀνωτέρω οἰκίαν ἢ προσφερθεῖσα παρὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ Ἰωάννου Μιέσερ δραχμὰς 3000.

Ἡ κατακύρωσις θέλει γίνῃ εἰς τὸν προσφέροντα τὰ πλείονα καὶ τελευ-

ταῖον ὑπερθεματιστὴν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφοῦ παρέρθουν καὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, διδομένου τοῦ σημείου διὰ σκηπανίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 974 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἡ μὲν πώλησις γίνεται μὲ μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας, ἢ δὲ πλειστηριαζομένη οἰκία κατακυροῦται ἀμέσως πρὸς τὸν ἀγοραστήν.

Ἐν Ἑρμοῦπόλει Σύρου τὴν 16 Δεκεμβρίου 1859.

Ὁ Κλητὴρ

Χ. Π. Ἐλευθερίου.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐν Ἑρμοῦπόλει τὴν 17 10βρίου 1859.

Ὁ Κλητὴρ

Χ. Π. Ἐλευθερίου.

Ἀριθ. 90.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀναγκαστικῆς Κατασχέσεως.

Σήμερον τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ 1859 ἔτους, ἐν Ἑρμοῦπόλει τῆς Σύρου ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Δευτέραν ὥραν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος Κλητὴρ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Χαράλαμπος Π. Ἐλευθερίου κατὰ συνέπειαν ἐγγράφου παραγγελίας καὶ πληρεξουσίου τοῦ δανειστοῦ μοι παρὰ τοῦ ἐνταῦθα Δικηγόρου Κ. Νικολάου Ἀμπάζη πληρεξουσίου τοῦ ἐνταῦθα κατοικοῦντος Κ. Ἰωάννου Μιέσερ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10233, καὶ ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1856 ἐκτελεστοῦ ὁ ὁμολόγου ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κ. Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου, κοινοποιηθέντος νομίμως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ Κ. Ἰωάννου Μιέσερ πρὸς τὸν ἐνταῦθα κατοικοῦντα ὀφειλέτην Ἰωάννην Σπανοῦδην, ἐπιταχθέντα ἵνα ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν πληρώσῃ τὸ πρὸς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην Μιέσερ χρέος του ἐκ δραχμῶν τελωνικῶν κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς Κυβερνήσεως δύο χιλιάδων κεφαλαίου, τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν τὸν χρόνον ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1859 μέχρι ἐξοφλήσεως, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιταγῆς δραχμὰς 11, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐπλήρωσεν, διὰ ταῦτα ὁ ὑποφαινόμενος Κλητὴρ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ ὡς εἴρηται δοθείσης πληρεξουσίου τοῦ πληρωτῆ τοῦ Δημοπαρέδρου τοῦ δήμου Ἑρμοῦπόλεως Κυρίου Δημητρίου Καλημέρη κατόικον ἐνταῦθα, μετέβην μετ' αὐτοῦ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐντὸς τῆς Ἑρμοῦπόλεως ἀνωθεν τοῦ Ἰεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως κειμένην λοιθόκτιστον οἰκίαν ἰδιοκτητοῦ τοῦ εἰρημένου Ἰωάννου Σπανοῦδης, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τε Δημοπαρέδρου Κ. Δημητρίου Καλημέρη μὴ παρόντων τῶν λοιπῶν διαδίκων (πιστωτῶν καὶ ὀφειλέτου) κατέσχον ἀναγκαστικῶς τὴν εἰρημένην οἰκίαν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου Ἰωάννου Σπανοῦδης μετ' ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀέρος τῆς, διὰ τὴν πληρωμὴν καὶ ἐξοφλήσιν τοῦ εἰρημένου χρέους τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων κεφαλαίου τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1858 μέχρι ἐξοφλήσεως, τῶν ἐξόδων τῆς ἐπιταγῆς δραχμὰς 11 ὡς καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτελέσεως, ἀπάντων τελωνικῶν κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς Κυβερνήσεως ὀφειλομένων παρὰ τοῦ Ἰωάννου Σπανοῦδης πρὸς τὸν Κ. Ἰωάννην Μιέσερ,

δυνάμει τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 10233 ὁμολόγου, κατέσχον λέγει τὴν εἰρημένην οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου Σπανοῦδης ὡς ἀκολουθῶς, συγχεῖται δὲ ἡ οἰκία αὕτη ἀπὸ ἀνώγειον καὶ κατώγειον, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀνώγειον περιέχει μίαν αἰθουσαν καὶ δύο κοιτῶνας, ἅπαντα σανιδωστρωμένα μὲ σανίδια τῆς Βενετίας καὶ μὲ ταβάνιον ἢ σκεπὴν, (τὸ δὲ δῶμα) εἶναι ταράττσα, ἢ θύρα ἢ τοὶ ἡ κυρία εἴσοδος τῆς αἰθούσης ἀντικρύζει τὸν Νότον καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς ὑπάρχει προαύλιον στρωμένον μὲ πλάκας μαύρας τῆς Τήνου, τὸ δὲ κατώγειον συγχεῖται ἀπὸ μίαν αἰθουσαν μὲ ὑπόγειον κάτωθεν αὐτῆς καὶ δύο κοιτῶνας, ἅπαντα σανιδωστρωμένα μὲ σανίδια τῆς Βενετίας καὶ μὲ ταβάνιον μόνον ἢ αἰθουσα, ἕνα μαγειρεῖον τοῦ ὁποῦ ἢ στρώσις εἶναι ἀπὸ πλάκας μαύρας τῆς Τήνου, καὶ δεξαμενὴ ἐντὸς αὐτοῦ (στέρνα), ἡ κυρία εἴσοδος τῆς αἰθούσης ἀντικρύζει πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου μικρὸν προαύλιον περιορισμένον μὲ κάγκελα, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ προαυλίου ὑπάρχει ἕνα δένδρον Πασχαλίτσα, τὸ ἀναγκαστὸν τῆς αὐτῆς οἰκίας καὶ ξυλινὴ ἀναβάθρα διὰ τῆς ὁποίας ἀναβαίνει εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἀνωγείου οἰκίας καὶ ἐκτείνετο εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἀνωγείου, τὰ τοίχαι τοῦ κατωγείου ἀπὸ τὰ θεμέλια μέχρι τῆς στέγης εἶναι λιθόκτιστα, τῶν δὲ ἐντὸς χωρισμάτων ἥτοι τῶν κοιτῶνων καὶ τοῦ μαγειρείου εἶναι πληθόκτιστα (τζατμάς), τοῦ δὲ ἀνωγείου τὰ τοῖχα τοίχαι ἥτοι τὸ βορεινὸν, τὸ ἀντιτολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν εἶναι λοιθόκτιστα μέχρι τῆς στέγης, ὁ δὲ νοτινὸς τοίχος εἶναι πληθόκτιστος (τζατμά), ἐπίσης καὶ τὰ χωρίσματα τῶν κοιτῶνων εἶναι πληθόκτιστα, γειτνιάζει ἡ οἰκία αὕτη πρὸς βορὰν τὴν οἰκίαν τοῦ Γεωργίου Χιλιδωνάκη καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέρη μὲ δρόμους, διμοτίους, ἐξετιμήθη δὲ παρὰ τοῦ προσληφθέντος Δημοπαρέδρου Κ. Δημητρίου Καλημέρη διὰ δραχμὰς ἀγοραίας κατὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν τῆς Ἑρμοῦπόλεως 7000, ἑπτὰ χιλιάδας, ὁ δὲ δανειστής Κ. Ἰωάννης Μιέσερ μοι ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ προσφέρω ἐπ' ὀνόματί του δι' αὐτὴν τὴν οἰκίαν δραχμὰς ὁμοίας ἥτοι ἀγοραίας τῆς Ἑρμοῦπόλεως 3000 τρεῖς χιλιάδας, ἵνα χρησιμεύσῃ πρῶτη προσφορὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅθεν κατὰ συνέπειαν ταύτης τῆς ἐντολῆς προσφέρω ἐπ' ὀνόματι διὰ λογαριασμὸν τοῦ δανειστοῦ Κ. Ἰωάννου Μιέσερ διὰ τὴν ἀνωτέρω κατασχέθεισαν οἰκίαν δραχμὰς 3000, ὅπως χρησιμεύσῃ πρῶτη προσφορὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτῆς.

Μεσεγγυούχος τῆς αὐτῆς κατασχέσεως οἰκίας μένει ὁ ἴδιος ὀφειλέτης Ἰωάννης Σπανοῦδης καθὼς καὶ κατοικεῖ ἐν αὐτῇ.

Προσδιορίζομεν καὶ ἡμέραν πλειστηριασμοῦ τῆς αὐτῆς κατασχέσεως οἰκίας τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ ἔλευσομένου μηνὸς Ὀκτωβρίου Ε. Ε. ἡμέραν Κυριακὴν.

Διὰ συνέταξιν τὴν παροῦσαν ἔχουσιν τὴν νόμιμον ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὴν εἰρημένην Δημοπαρέδρου Κ. Δημ. Καλημέρη ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Δημοπαρέδρος

Δημήτριος Καλημέρης.

Ὁ Κλητὴρ Χ. Π. Ἐλευθερίου.

(Ἐπεται Παράρτημα Δικαστικόν)

Ὁ Ἐκδότης Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.